

6. Lalonde, C. Crisis management and Organizational development: towards the conception of a learning model in crisis management. Organization Development Journal, 2007. 25, 17.

7. Rahman, S., Momtazpour, M., Zhang, J., Sharma, R., & Ramakrishnan, N. (2015). Analyzing Invariants in Cyber-Physical Systems using Latent Factor Regression. URL: <https://doi.org/10.1145/2783258.2788605>

8. Джалладова І. А., Бабинюк О. І., Лютий О. І. Модифікація методів дослідження системи різницевих рівнянь з випадковими коефіцієнтами для аналізу загроз соціобезпеки в умовах пандемії. Моделювання та інформаційні системи в економіці. №.99, К., КНЕУ, 2020. С.60-74.

Статтю подано до редакції 04.11.2020

УДК 336:330.4

DOI 10.33111/mise.100.4

Єрешко Ю. О., к.е.н.,

доцент кафедри теоретичної та прикладної економіки,

КПІ ім. І. Сікорського

Товмасьян В. Р.,

докторант,

ПВНЗ «Європейський університет»

Yereshko J. O., PhD,

Associate Professor, Department of theoretic and applied economics,

Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute

Tovmasian V. R., PhD,

doctoral,

Private Higher Educational Institution «European University»

МОДЕРНІЗАЦІЯ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА: ІМПЕРАТИВНО-ДИСПОЗИТИВНИЙ ПІДХІД

ENTERPRISE FINANCIAL POLICY MODERNIZATION: IMPERATIVEE-DISPOSITIVE APPROACH

Анотація. Визначено, що з використанням імперативного підходу до імплементації фінансової політики підприємства, альтернатива рішень можлива лише по завершенні процесу при переході до наступної детермінації імператив або, в процесі нагальної альтернативі, наявна система прийняття рішень втрачає свою актуальність. Звідси, перше і друге призводять до появи часових і функціональних лагів у системі, зниженні ефективності, збільшенні витрат часу і ресурсів, подовженні управлінських, а відповідно, операційного і фінансового циклів, що в свою чергу нівелює економічну і асергентну сутність фінансової політики саме як політичного комплексного процесу.

Обґрунтовано ієрархічну особливість імперативізації фінансової політики підприємства, яка визначає наслідковий порядок розробки її детермінант

— категоричними імперативами для неї виступатимуть дії з метою реалізації цілей і завдань розвитку підприємства, а дії щодо власної модернізації — відповідно, гіпотетичними. Водночас, надання гіпотетичності модернізаційним імперативам фінансової політики знижує їх роль в забезпеченні реалізації модернізаційних імперативів підприємства.

Узагальнено визначення алгоритму як чітко детермінованих інструкцій до послідовних дій, що ґрунтуються на чітко таргетованих проміжних і кінцевих результатах. Що, в свою чергу, опосередковує можливість впровадження системи точкового контролю виконання алгоритму шляхом визначення маркерів і формулювання їх параметрів з встановленням меж граничних відхилень. Синтез сформульованого нами визначення алгоритму з описаним імперативно-диспозитивним підходом до імплементації фінансової політики підприємства та її аґерентна сутність, дозволяє припущення про доцільність і можливість алгоритмізації політичного фінансового процесу. При цьому, альтернативність і безальтернативність диспозиції означитиме відповідно наявність чи відсутність альтернативних алгоритмів рішень, тобто наявність чи відсутність «свободи маневру» елементів системи.

Визначено, що алгоритмування на основі маркерів таргетів надає можливість реалізації механізму вбудованого контролю та оперативного регулювання на зміну поточних умов життєдіяльності компанії не з позиції перебудови алгоритмів, а в розрізі зміни параметрів маркерів таргетів. При цьому, таргети мають бути чітко корелювати з відповідними системами політики і суб'єктами відповідальності.

Ключові слова: фінансова політика підприємства; імператив; диспозиція; алгоритм; таргет, маркер.

Abstract. It has been determined that using the imperative approach to the enterprise financial policy implementation, the alternation of decisions is possible only after the process ends, that is during the transition to the next determination of the imperatives or, in the process of acute alternation, the existing decision-making system loses its relevance. Hence, the first and the second lead to the appearance of time and functional lags in the system, a decrease in efficiency, an increase in the time and resources spent, lengthening of management, and, accordingly, operational and financial cycles, which in turn eliminates the economic and agerent essence of financial policy as a political complex process. Hence, the first and the second lead to the appearance of time and functional lags in the system, a decrease in efficiency, an increase in the time and resources spent, lengthening of management, and, accordingly, operational and financial cycles, which in turn eliminates the economic and agerent essence of financial policy as a political complex process.

The hierarchical feature of the enterprise financial policy imperativeness is substantiated, which determines the consequential procedure for its determinants development — categorical imperatives for it will be actions to achieve the goals and objectives of enterprise development, and actions concerning own modernization — accordingly become, hypothetical. At the same time, provided hypotheticalness to the modernization imperatives of financial policy reduces their role in ensuring the implementation of modernization imperatives of the enterprise.

The definition of the algorithm as clearly determined instructions for sequential actions based on clearly targeted intermediate and final results was generalized. This, in turn, mediates the possibility of introducing a system of point control of the algorithm execution by determining markers and formulating their parameters with the establishment of the limits of maximum deviations.

Synthesis of our definition of the algorithm with the described imperative-dispositive approach to the implementation of financial policy of the enterprise and its agerent essence, allows assumptions about the feasibility and possibility

of the political financial process algorithmization. In this case, the alternative and non-alternative disposition means, respectively, the presence or absence of alternative decision algorithms, that is, the presence or absence of «freedom of maneuver» of the system elements.

It was determined, that algorithm based on target markers provides an opportunity to implement a mechanism of built-in control and prompt response to changes in current economic conditions of the company not from the standpoint of algorithm restructuring, but in terms of changing parameters of target markers. In doing so, targets should be clearly correlated with the respective policy frameworks and stakeholders.

Keywords: *enterprise financial policy; imperative; disposition; algorithm; target, marker.*

Постановка проблеми. Зазвичай, за використання лише імперативного підходу, фінансова політика розробляється як система рішень з визначеними ресурсами і елементами впливу і кінцевою метою.

Звідси, наочною стає редукованість використання виключно імперативного підходу. Так, альтернація рішень можлива лише по завершенні процесу при переході до наступної детермінації імперативів або, в процесі нагальної альтернації, наявна система прийняття рішень втрачає свою актуальність. Звідси, перше і друге призводять до появи часових і функціональних лагів у системі, зниженні ефективності, збільшенні витрат часу і ресурсів, подовженні управлінських, а відповідно, операційного і фінансового циклів, що в свою чергу нівелює економічну і агерентну сутність фінансової політики саме як політичного комплексного процесу. При чому, наявність поточного контролю і контрольних точок імперативним підходом не заперечується, однак, разом з тим, будь який агерентний результат такого контролю призводить до призупинення управлінського процесу з метою його перебудови відповідно до виявлених невідповідностей визначеним параметрам.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На жаль, існуючий науковий доробок бракує однозначного формулювання теоретико-методологічного підходу до розробки та імплементації, а також, модернізації фінансової політики підприємства.

Водночас, запропонований нами попередньо у [1, 2] понятійно-категоріального апарату та визначених економічної сутності фінансової політики підприємства як цілеспрямованої діяльності направленої на прийняття відповідальних рішень стосовно управління фінансами з метою досягнення та збереження фінансової стабільності, економічної безпеки і сталого розвитку підприємства; його стратегічних цілей і тактичних завдань, і агерентної сутності фінансової політики підприємства як інструменту фінансового менеджменту, що в процесі реалізації своїх функцій, не тільки втілює

управлінську сутність останнього, а й приводить у відповідність всі ланки і складові підприємства, виступаючи, тим самим, узгоджувальним елементом цієї складної багатоаспектної системи, а також, розробленого механізму і порядку її імплементації, і доведеної потреби до застосування імперативно-диспозитивного підходу до її модернізації, що дозволяє гнучкість, нагальність реагування на нові входні параметри та вбудований контроль на основі використання диспозиційних алгоритмів, опосередковують потребу у формулюванні теоретико-методологічних засад його реалізації.

Зважаючи на запропоноване нами тлумачення фінансової політики підприємства, як управлінської системи, заснованої на розробці альтернативних алгоритмів дій з чітким розподілом повноважень і відповідальності, що забезпечує вбудований контроль її імплементації, постає потреба у формулюванні теоретико-методологічного підходу до її формування на основі визначених модернізаційних дій.

Теорія алгоритмів знайшла широкого відображення в працях таких вчених, як: А. Черч, Е. Пост, А. Тюрінг, Г. Стоун [3], Д. Кнут [6] та ін.

Невирішені частини загальної проблеми. Ведучи мову про імперативи фінансової політики підприємства, належить пам'ятати про багатоаспектність цього поняття. Імператив фінансової політики насамперед трактується як вимога сформувати комплексну структуровану систему управлінських рішень як наріжну і невід'ємну складову системи управління підприємством, що забезпечує його розвиток і необхідні ресурси та умови функціонування, досягнення цілей. Одночасно, досягнення цілей менеджменту не завжди співпадає з цілями стейкхолдерів або власників, створюючи конфлікт наступного щабля з точки зору протиставності потреб ініціатора бізнесу та, власне, бізнесу. Знову ж таки, такі конфлікти забезпечують наступний поступ у розвитку як підприємства, так і управлінської системи і фінансової політики як його елемента.

Імперативи фінансової політики належить, також, розуміти як конкретні вимоги опосередковані діяльністю підприємства до задоволення його потреб у процесі господарювання. З іншого боку, вони можуть описані як директиви, безпосередньо адресовані суб'єктам фінансової політики щодо організації фінансово-економічних відносин в процесі життєдіяльності компанії.

Отже, імперативи фінансової політики підприємства визначаються перш за все не потребами фінансової політики, а потребами системи вищого порядку і визначаються, відповідно імперативами цієї вищої системи. Ієрархічна особливість імперативізації фінан-

сової політики підприємства визначає наслідковий порядок розробки її детермінант — категоричними імперативами для неї виступатимуть дії з метою реалізації цілей і завдань розвитку підприємства, а дії щодо власної модернізації — відповідно, гіпотетичними. Водночас, надання гіпотетичності модернізаційним імперативам фінансової політики знижує їх роль у за безпеченні реалізації модернізаційних імперативів підприємства.

Таким чином, наріжною стає потреба у ліквідації згаданої редукованості і дотримання принципів системності, комплексності, альтернативності, багатоваріантності, достовірності, досяжності, ефективності, послідовності і наступності, що може бути забезпечена, на наш погляд, лише використанням імперативно-диспозитивного підходу до формування та імплементації фінансової політики підприємства.

Метою статті є формулювання теоретико-методологічного підходу до модернізації фінансової політики підприємства на основі синтетичного розширення імперативного підходу постановкою диспозицій, що вирішує проблему редукованості імперативного підходу, а також, надає процесу її імплементації характеристики автоматичності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Алгоритмічність у діях живих організмів, природи та людини простежується на рівні формування умовних і безумовних рефлексів: від реакції рослин на рух сонця, в поступовому переході до кожного наступного щаблю розвитку з формування почок до цвітіння, плодоношення, підготовки до зимування, — при чому, за різкої альтернації умов існування та навколишнього середовища, рослини автоматично запускають закладені у геномі механізми реакції та захисту до підсвідомої (а отже рефлексивно вбудованої) реакції людини на опік з автоматичним відніманням руки від джерела нагрівання і запуском організмом комплексу регенераційних процесів. Алгоритмічність, також, властива всій сукупності методів наукових досліджень у їх поступовій наступності і закономірній умовності; комплексам управлінсько-господарських рішень економічних агентів; вона є також основою технічних пристроїв, приладів і способів господарювання. Так, алгоритмічність природних циклів, розвитку та життєдіяльності живих організмів, наукових теоретичних та емпіричних досліджень, формування управлінських рішень існувала завжди у вигляді: методології досліджень та експериментів вченого, послідовності та альтернативності рішень фермера в процесі вирощування врожаю, виходячи із заданих і змінних параметрів, навіть, у діях водіїв і пішоходів як учасників руху. Алгоритми при-

сутні скрізь, разом з тим, поняття «алгоритму» з'явилося у науковому вжитку нещодавно, — лише на початку минулого сторіччя, а сутнісна природа цього концепту тривалий час уявлялась як науковцями, так і широким загалом, радше на інтуїтивному рівні.

Неформалізованим визначенням поняття «алгоритм» може бути «набір правил, що точно визначає послідовність операцій» [3], що визнає «алгоритмом» не тільки всі комп'ютерні програми (включаючи програми, що не виконують числові обчислення), а і, наприклад, будь-яку усталену бюрократичну процедуру [4] або, навіть, рецепт кулінарних книг [5].

Загалом, Г. Стоуном визначено, що основною ознакою детермінації бюрократизованої послідовності дій як алгоритму є ознака скінченності — процес «є алгоритмом якщо він врешті зупиняється, навіть незважаючи на те, що іноді нескінченні цикли можуть виявитися більш бажаними» [3]. Прототипним прикладом алгоритму є загальновідомий алгоритм Евкліда, використовуваний для визначення максимального спільного дільника двох цілих чисел.

Методологія науки детермінує алгоритм в якості базового концепту, що складає основу опису методів у розрізі їх формалізації як оптимального набору послідовних дій з наближенням до цільового (прогнозованого, встановленого, визначеного) абсолюту, — тобто, дотримання послідовності передбачених алгоритмом дій за інших рівних умов призводить до запрограмованого результату. Концепція алгоритму також використовується для визначення поняття «розв'язуваності» — поняття, яке є центральним для пояснення того, як виникають формальні системи, виходячи з невеликого набору аксіом і правил.

Так, алгоритм — це точні інструкції для швидкого, ефективного, «хорошого» [6] процесу, який визначає «рухи» «комп'ютера» (машини або людини, оснащених необхідними внутрішніми компонентами, інформацією і можливостями) [3], щоб знайти, декодувати і потім обробити довільні вхідні цілі числа / символи і «ефективно» [6] зробити в «розумний» час [3] ціле число на виході з визначеними параметрами. Звідси, можна узагальнити визначення алгоритму як чітко детермінованих інструкцій до послідовних дій, що ґрунтуються на чітко цільових проміжних і кінцевих результатах. Що, в свою чергу опосередковує можливість впровадження системи точкового контролю виконання алгоритму шляхом визначення маркерів і формулювання їх параметрів з встановленням меж граничних відхилень. Алгоритми завжди однозначні і використовуються як специфікації для виконання розрахунків, обробки даних, автоматизованих міркувань та інших завдань.

Попередньо у [2], нами описано, принцип диспозиції, в основі якого лежить «кероване волевиявлення» в межах, встановлених нормами і правилами, тобто — дозволена (можлива), обов'язкова (необхідна) або заборонена (неприпустима) поведінка суб'єкта і визначено, що диспозиція виявляється сутнісно як реалізація імперативу в межах визначених (ним) дій, що в рамках вищевикладеного дозволяє припущення про неї як про неформалізований алгоритм.

Звідси, синтез сформульованого нами вище визначення алгоритму з описаним нами [2] імперативно-диспозитивним підходом до імплементації фінансової політики підприємства та її агерентна сутність, дозволяє припущення про доцільність і можливість алгоритмізації політичного фінансового процесу.

При цьому, альтернативність і безальтернативність диспозиції означитиме відповідно наявність чи відсутність альтернативних алгоритмів рішень, тобто наявність чи відсутність «свободи маневру» елементів системи. Водночас, всі альтернативні системи рішень є алгоритмами, а отже формалізованими бюрократизованими системами з чіткою послідовністю дій і, по суті, відсутність «проблеми вибору». Вибір алгоритму рішень при цьому має визначатись автоматично, не дозволяючи інтуїтивність і порушення формалізації управлінського процесу. Для цього необхідно впровадження системи таргетів (поточних та кінцевих) та їх маркерів, з детермінованими параметрами та встановленими граничними відхиленнями від визначеної «норми». Методика розробки фінансової політики підприємства на основі імперативно-диспозитивного підходу на основі алгоритмізації представлена на рис. 1.

Для забезпечення максимальної автоматизації політичного процесу, доцільно здійснювати його алгоритмізацію на основі маркерів по детермінованих у процесі формування диспозицій таргетах (рис. 1). При чому, систему таргетів та їх кількість кожне підприємство визначає самостійно відповідно до визначених імперативів фінансової політики та її виду, опосередкованих модерними потребами компанії. На наш погляд, таргети доцільно формувати у лінійній та/або матричній перспективі з фіксацією заданих необхідних параметрів показника точкової результативності системи реалізованих рішень. Так, при визначенні лінійних таргетів, параметрами системи буде значення показника та часова точка контролю. Матрична ж система таргетів дозволяє компонувати кілька детермінуючих показників з врахуванням їх релевантності. Так, досягнення таргету з вищою релевантністю може бути умовою продовження

виконання даного алгоритму рішень, за умови задоволення мінімально-допустимому відхиленню контрольних значень маркерів таргетів нижчої релевантності (рис. 2).

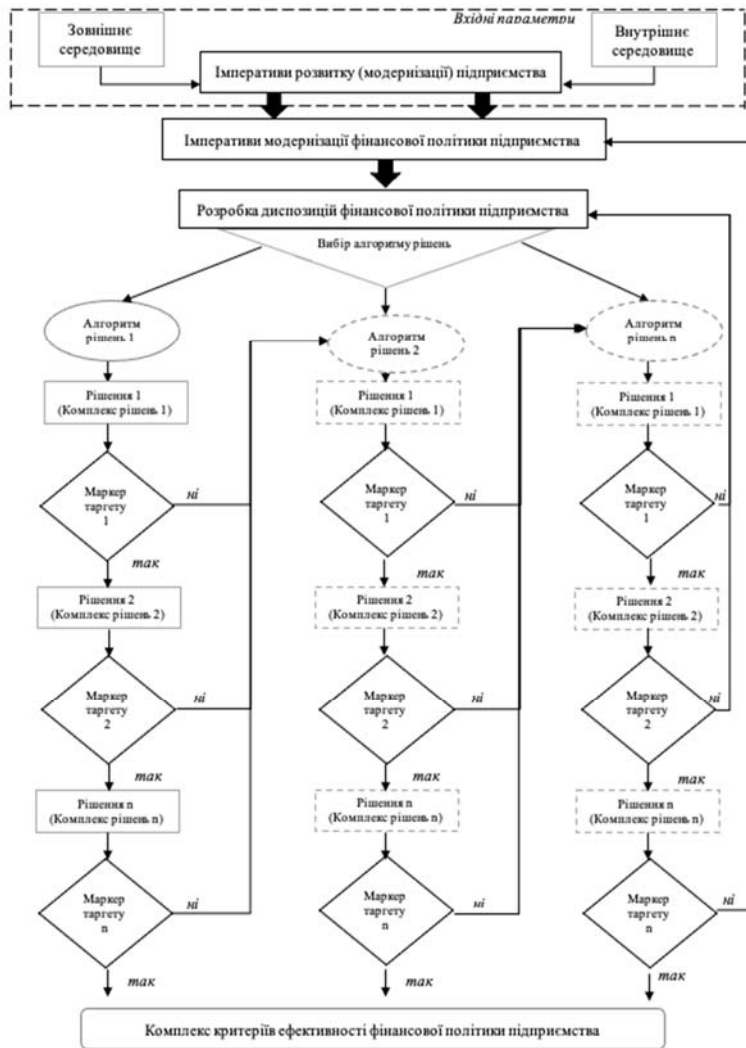


Рис. 1. Методика розробки фінансової політики підприємства на основі імперативно-диспозитивного підходу (розроблено автором)

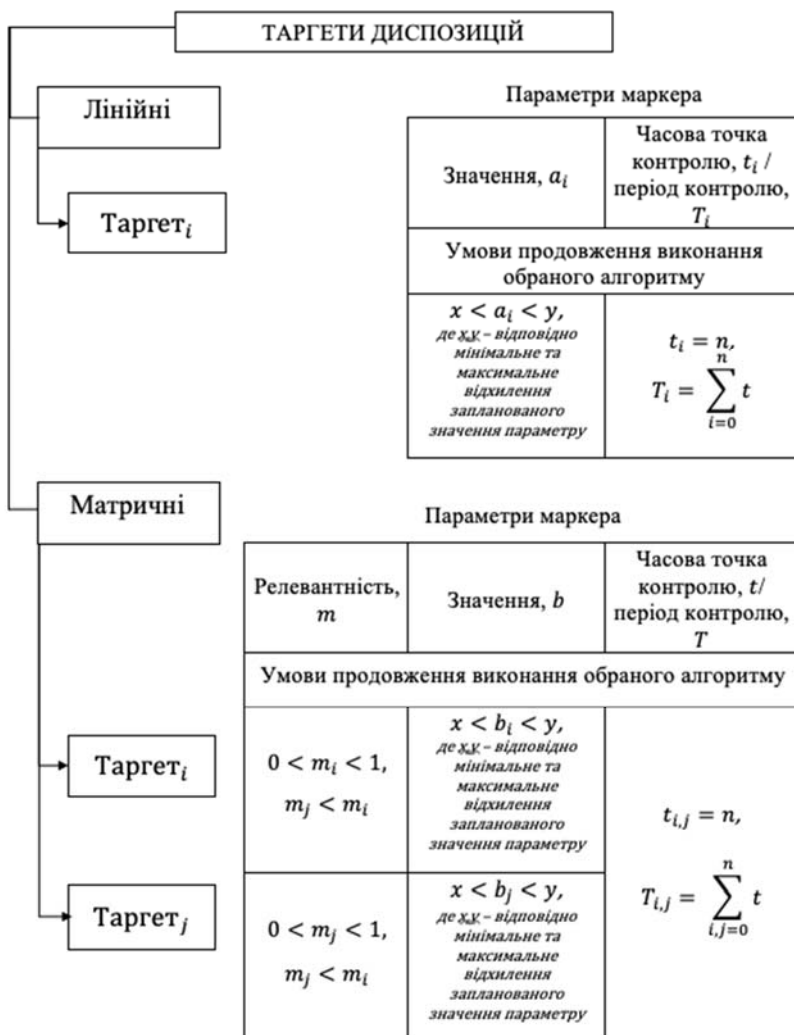


Рис. 2. Модель вибору таргетів та параметрів маркерів фінансової політики підприємства на основі імперативно-диспозитивного підходу (розроблено автором)

Таргетами в диспозитивній системі прийняття рішень можуть виступати окремі фінансові показники, їх комплекс або цілий спектр, наприклад: ліквідності, рентабельності, обсягів вхідного /

вихідного / чистого грошових потоків, обсягів витрат / надходжень коштів за окремими операціями, рентабельність, валовий / чистий прибуток тощо. Залежно від потреб системи, може бути розроблено декілька лінійних та/або матричних таргетів у різних ретроспективах, що дозволяє не лише контроль і, наступний за ним вибір чинного алгоритму прийняття рішень, але і ретроспективний аналіз при формуванні фінансової політики підприємства в майбутньому.

Алгоритмування на основі маркерів таргетів надає можливість реалізації механізму вбудованого контролю та оперативного реагування на зміну поточних умов життєдіяльності компанії не з позиції перебудови алгоритмів, а в розрізі зміни параметрів маркерів таргетів. При цьому, таргети мають бути чітко корелювати з відповідними системами політики і суб'єктами відповідальності.

Таргети диспозицій, їх маркери та параметри формуються в процесі розробки алгоритмів рішень на другому етапі імплементації фінансової політики підприємства і не підлягають перегляду до завершення алгоритму. Дана методика дозволяє вбудований контроль і поступовий перехід системою до кожної наступної дії, а вразі недосягнення нею визначених параметрів маркеру (маркерів) таргетів або порушення меж допустимих граничних відхилень, передбачає перехід до наступного алгоритму рішень. І так до виконання системою наступних умов (рис. 1): завершення алгоритму (успішне задоволення значенням таргетів, та параметрам маркерів); альтернативі диспозицій або визначення імперативів.

По суті, імперативно-диспозитивний підхід забезпечує деяку «неперервність» алгоритмічного процесу, проте не з позиції зацікнення кожного конкретного алгоритму, що нівелювало б його апергентну сутність, а з позиції забезпечення поступу у ефективізації управлінського процесу. Основою запропоновано підходу є забезпечення управлінської автоматизації.

Висновки. На основі комбінування імперативів і диспозицій забезпечується автоматизований вбудований контроль системи, з інформаційними потоками двосторонньої направленості і, одночасно, такий контроль здійснюється без припинення або призупинення процесу прийняття рішень, елімінуючи тим самим можливість появи часових та функціональних лагів у системі.

Основою такого підходу є формалізація процесу фінансового управління, де імперативи політики стають вхідними даними для алгоритмів рішень (диспозицій політики) і завершення алгоритму означає задоволення детермінантам фінансової політики. Таргети алгоритмів формуються в процесі імперативізації в розрізі контрольних маркерів і фінішних детермінант.

Досягнення системою задовільного значення контрольного маркеру (матриці маркерів) диспозиції означає продовження даного алгоритму рішень, а досягнення фінального таргету — детермінованого результату системи рішень, означає ефективне успішне завершення алгоритму і перехід до наступного поступу модернізації політики. За незадовільного значення контрольного маркеру (матриці маркерів), система переходить до виконання наступного алгоритму. Незадовільне значення контрольного маркеру останньої розробленої диспозиції (n), означає необхідність повторної розробки алгоритмів рішень, а незадовільне значення кінцевого маркеру останньої можливої диспозиції означає потребу в альтернативі імперативів фінансової політики. При цьому, за імперативного підходу, необхідність у розробці нової системи рішень, або альтернативі імперативів виникає кожного разу за незадовільного значення розроблених детермінант. Використання ж імперативно-диспозитивного підходу передбачає розробку кількох сценаріїв дій, що дозволяє системі керуванню попередньо рамковану альтернативу поведінки в процесі її перетворення.

При цьому, системно-комплексна ефективність даного підходу підтверджується можливістю розробки, незалежно від обраного поточного виду політики, ургентної політики в якості однієї з її диспозицій для надання системі додаткового захисту в разі нагальності реакції на швидкі несприятливі зміни екзогенного середовища та умов життєдіяльності господарюючого суб'єкта. В такому випадку, в разі не досягнення системою задовільного значення контрольного маркеру (матриці маркерів) та його (їх) допустимих граничних відхилень, забезпечується автоматичний перехід системи в «аварійний режим», що дозволяє мінімізувати можливі втрати допоки фінансовий менеджмент розроблятиме нові імперативи і диспозиції відповідно модерних умов життєдіяльності.

Головною засадою оптимальності, а також, основним напрямом подальших досліджень в алгоритмізації управлінського процесу є чітке визначення і структуризація зон відповідальності, повноважень і систем, що піддаються управлінському впливу в рамках імплементації фінансової політики підприємства. Таким чином забезпечується не тільки автоматизація контролю за параметрами маркерів таргетів політики, а і за ресурсами і відповідальними виконавцями. Основою реалізації фінансового менеджменту в розрізі політичної сутності цього процесу є чітка детермінація зон відповідальності і повноважень відповідальних осіб.

Бібліографічні посилання

1. Ерешко, Ю. О., Товмасян В.Р. Теорія фінансової політики підприємства. *Інвестиції: практика та досвід*, 2020. № 15-16 (63), 63-68. doi:10.32702/2306-6814.2020.15-16.63
2. Ерешко, Ю. О., Товмасян В.Р. Організаційно-економічні засади модернізації фінансової політики підприємства. *Науковий журнал «Інтелект ХХІ»*. Вип. 5, 2020
3. Stone, H. S. (1973). An efficient parallel algorithm for the solution of a tridiagonal linear system of equations. *Journal of the ACM (JACM)*, 20(1), 27-38.
4. Simanowski, Roberto (2018). The Death Algorithm and Other Digital Dilemmas. *Untimely Meditations*. 14. Translated by Chase, Jefferson. Cambridge, Massachusetts: MIT Press. p. 147. ISBN 9780262536370
5. Dietrich, Eric (1999). «Algorithm». In Wilson, Robert Andrew; Keil, Frank C. (eds.). *The MIT Encyclopedia of the Cognitive Sciences*. MIT Cognet library. Cambridge, Massachusetts: MIT Press (published 2001). p. 11. ISBN 9780262731447. Retrieved July 22, 2020. An algorithm is a recipe, method, or technique for doing something.
6. Knuth, D. E. (1973). *Fundamental algorithms*.
7. Кант, И. (1999). *Основы метафизики нравственности* (Vol. 4, No. ч 1). Соч.

Статтю подано до редакції 01.11.2020

УДК 004.942

DOI 10.33111/mise.100.5

Загоровська Л. Г., доцент, к.т.н.,
Стрелець Є. В., аспірант,
М'якшило О. М., доцент, к.т.н.,
Харкянен О. В., доцент, к.т.н.,
Національний університет харчових технологій

Zahorovska L. G., Associate Professor, Ph.D in Technical Sciences,
Strelets Y. V., Postgraduate,
Myakshylo O. M., Associate Professor, Ph.D in Technical Sciences,
Kharkianen O. V., Associate Professor, Ph.D in Technical Sciences,
National University of Food Technologies.

**ІНФОРМАЦІЙНА ТЕХНОЛОГІЯ РЕАЛІЗАЦІЇ
ТЕОРЕТИКО-ІГРОВОГО ПІДХОДУ В ЗАДАЧАХ
ЦІНОУТВОРЕННЯ ХАРЧОВОГО ПІДПРИЄМСТВА**

**INFORMATION TECHNOLOGY FOR IMPLEMENTATION
OF GAME-THEORETICAL APPROACH IN PRICING
ISSUES OF FOOD ENTERPRISES**